

כב א מ"י פ"ב מהל' סוטה הלכה ב:

תוספות שאנץ

וב"ה סברי לאו כגבוי דמי והוא לה היא תובעת כותבתה מספק דדילמא ונאי הלכך אינהו דנאי והוא ספק ואין ספק מוציא מידו דנאי ועליו להביא ראיה שלא יזנה ליה. מחלוקת בעקרה וקנה פ"ה מחלוקת בפליגי רבי אליעזר ואמר (ה) ראיה לקיימה היא דיכול לישא אשה אחרת אבל אילונית כי נמי ראיה לקיימה היא מיהו לא שתיא מהאי טעמה דראיהו להרין בעינן ועקרה ע"י מכה (ז)

משום דזיקת נשואה עושה ספק נשואה אלמא דמספיקא אמרי ז"ש יחלוקו ולא מוקמי לכולהו נכסי חזקת יורשי האשה מטעם שטר העומד לגבות כגבוי דמי י"ל גבי נפל הבית עליו ועל אצו לא היו לזן נכסים אלא שהיא אומרת האז ראשון מת יורש הבן וישתעבדו לכמותה הם ודאי נכסי האז לא עמדו מעולם ככה האשה ואעפ"כ כיון דאמר כגבוי דמי הרי הוא ספק אם האז מת ראשון ועמדו הנכסים בחזקתה או הבן מת ראשון ואין לה צאומם נכסים כלום ונחזקת היורשין הן הלכך ספק הוא אם עמד שטר שלה לגבות מאותן נכסים כלל הלכך חולקין וכן נפל הבית עליו ועל אשתו ספק אם היא מתה ראשונה וירשה הבעל שלא ניתנה לגבות ממייס אי נמי איפכא ויורשיה בזין מכחה וכן גבי שומרת יבם שמתה אמר הואיל והללו בזין לירש והללו בזין לירש יחלוקו אבל הכא שהיא צמיס והכמותה ניתן לגבות לאחר מיתת הבעל דכיון דדמיא כגבוייה על היורשין להביא ראיה שזינתה וכה"ג אומר בפרק הכולך (יבמות דף נח:) רישא דחיתא לדיתה הויא לה איהי ודאי ואינהו

וב"ה סברי שטר העומד לגבות לאו כגבוי דמי: מעוברת חבירו כו': אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב מחלוקת בעקרה וזקינה אבל איילונית דברי הכל לא שותה ולא נוטלת כתובתה שנאמר ונקתה וגזרעה זרע מו שדרכה להזריע יצאה זו שאין דרכה להזריע מיתבי *המקנא לארוסתו ולשומרת יבם שלו אם עד שלא כנסה נסתרה לא שותה ולא נוטלת כתובתה מעוברת

וזית הלל כגבוי לאו כגבוי דמי. והוא לה היא תובעת מספק דלמא זנאי הלכך אינהו ודאי והיא ספק ואין ספק מוציא מידי ודאי ועליו להביא ראיה שלא יזנה: מחלוקת. דפליגי ר"א ואמר יכול לישא אחרת כו': בעקרה וזקינה. דליכא למימר אינה שומה אלא טעמא משום דלא חזיא לקיימה עלה פליגי ר"א ואמר ראיה לקיימה היא דיכול לישא אשה אחרת: אבל איילונית. נהי נמי דראיה לקיימה מיהו לא שתיא מהאי טעמא

(א) [מוספי פ"ה] (ב) [שיח לעיל במשנה] (ג) [קדושין כב:] (ד) [וע"י היטע מוס' כ"ק לה: ד"ה שנת מוס' כ"ב מפ: ד"ה שנת] (ה) [ר"ל] (ו) [ירושל']

תורה אור השלם
1. ואם לא נטמאה
האשה וטוהרה הוא
ונקתה ונזרעה זרע:
במדבר כח

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבור דמיין:

דראיה להרין בעינן ועקרה על ידי מכה וזקינה מינא דבת הרין היא קודם לכן אבל איילונית מצטן אמה לקויה היא ולא חזיא

לדענא ונכסי לאן ברזל מאי קא סבר ז"ה דכפ' מי שמת (ב"ב דף קמח.) גבי נפל הבית עליו ועל אשתו אמרי ז"ה הנכסים בחזקתן עומדות ופי' נכסי לאן ברזל ופליגי אמוראי בגמרא בחזקת מי בחזקת יורשי האשה וכו' קפרא מני הללו בזין לירש והללו בזין לירש יחלוקו אבל הכא שהיא צמיס בחזקתה הן עומדים או דלמא כיון דאחריותם היו על הבעל היו בחזקתו ול"ש ושייכא בפלוגתא דהתם ונכסי מלוג לא פליגי ז"ה דאפי' גבי ספק מוקי להו בחזקת יורשי האשה וכו"ש הכא דאפי' ודאי זינתה לא הפסידתה כדאמר בפרק אלמנה נזונות (בבבבב דף קא.) היוצאת משום שם רע נוטלת מה שבפניה ויוצאה ופי' נכסי מלוג ואם תאמר מ"ש מתנימין מפלוגתא דרב הונא ורב יהודה ורב נחמן ור' יוחנן דפליגי ב"ק דכתובות (דף ק"ב:) מנה לי בידך והלה אמר איני יודע רב הונא ורב יהודה אמרי חייב רב נחמן ורבי יוחנן אמרי פטור ה"נ היא טוענת כרי אבל הוא אינו יכול לטעון טענת כרי ותהוי תיובתא דרב הונא י"ל מאחר שהתורה עשאה ספק עד ששמה אינה יכולה לטעון טענת כרי ופלוגתא דמתני' התם הנושא את האשה ולא מנא לה בתולים לא שייכא להכא דהתם אפילו ז"ש מודו דשמה אותו שטר מעולם לא עמד לגבות שהרי הבעל טוען מקחו היה מקח טעות והכא לא שייך למימר אליבא דז"ה העמד אשה על חזקתה ואימור לא זינתה שהרי רגלים [לדבר] שקינא לה ונסתרה והכמוז הוציאה מאותה חזקה ועשאה ספק:

ב"ה ד"ה שטר העומד לגבות לאו כגבוי דמי. אי קשיא מהא דאמר בפ' המקביל (ב"מ דף ק"ק.) יתומים אמרו לנו שבשבתו זכ"ח אומר אביכם השביע על מי להביא ראיה סבר רב הונא למימר ארעא בחזקת יתמי קיימא ועל ז"ה להביא ראיה אמר ליה ההוא סבא הכי אמר ר' יוחנן על היתומים להביא ראיה מאי טעמא ארעא כיון דלגוביינא קיימא כמאן דגבי דמי ויתמי נייתי ראיה ונשקול וכי ר' יוחנן שבק בית הלל ועבד כז"ש יש לתרץ הכא דהשיעבוד עגמו של כתובה עומד בספק לא קיימא ארעא לגוביינא אמרי ז"ה דלאו כגבוי דמי אבל התם היתומים מודו לז"ה בקרקע עגמו שהוה משועבד לו ואינם מעבדין לפניו הקרקע הלכך אפילו בית הלל מודו דככה"ג כגבוי דמי ולא קיימא ארעא בחזקת יתמי וכיון דלא קיימא בחזקת יתמי על היתומים להביא ראיה מן השבט דומיא דעיר ואילין דמייתי עלה ספק זה קודם ספק זה קודם קוץ ונותן דמיס אלמא כיון דלמיקץ קאי בזין אס קדם האילין זין אס קדם העיר קוץ אלא ששם קדם האילין קוץ ונותן דמיס אמרי ליה זיל קוץ דמי אייתי ראיה ושקול גבי הא ארעא נמי אמרי ליתמי הבו ליה ארעא לז"ח דהא לגוביינא קיימא ושבת אייתי ראיה ושקולו מפי מורי"ה: *לאן כגבוי דמי. הכא לא שייכא כל הני פלוגתא דרבי מאיר ורבנן דפליגי בפרק השואל (ב"מ דף ק:) דכל העומד לזכור (ה) כצזור דמי ופלוגתא דר' שמעון זן גמליאל ורבי פרח קמא דסנהדרין (דף ק"ט.) ובפרק השולח (גיטין דף נט.) ככל העומד לגזוז ופלוגתא דרבי שמעון ורבנן בפרק המנחות והנסכים (מנחות דף קב:) כל העומד לזרוק כזרוק דמי וכן לפדות ולשרוף דלאו כדאמר מחמת נחות להו דהכא כ"ע מודו דאמר' לאו כגבוי דמי והעמד ממון בחזקת בעליו שהרי רבי' דיינין ולאו זידו הוא כדאמר גבי גר מי יימר דמודקין ליה זי דינא וטעמא דר' מאיר כצורות דמיין משום דבידו ואין כריזין לגופן הלכך לא חשיב להו כקרקע והכי אמר בפרק בהמה המקשה (חולין דף ע"ג.) גבי ידות הכלים לאין מטבילין אלא עד מקום מדה משום דעומדין ליקצף וגבי שערו העומד לגזוז אמר בפרק קמא דסנהדרין (דף ק"ט.) דמודה רבי מאיר דלאו כגזוז דמי משום דאשצוחי אשצח כל מה דקאי ומיחו רבן שמעון זן גמליאל פליגי ואמר כגזוז דמי דלא עביד איניש דשביק ליה והני דרבי שמעון טעמא אחרינא אית בהו ולא אמר אלא במקום מנוה כגון זריקת דם ופדיית פרה כשמנא אחרת נאה ממנה ושריפתה אבל כהני דרבי מאיר ורשב"ג לא שייך האי טעמא והא דאמר גבי שופר של עבודת כוכבים בפרק ראובו בית דין (ר"ה דף כח.) וגבי לולב של אשירה (סוכה דף נח:) ומנעל בפרק מנחות חליצה (יבמות דף ק:) כמותי מכתת שיעוריה אפי' רבנן מודו משום דאיסור הנאה הוא ולא הוא אלא כעפרא דארעא בעלמא וליכא שיעורא ופרה חביבת הקדש מהני וזריך עיון כלאי הכרס אמאי מטמאין טומאת אוכלים ולא אמר כמותי מכתת שיעוריה הלכך ליכא לדמי' להדדי והא דאמר בפרק נערה (בבבבב דף נח.) כל העומד לקצור כקצור דמי התם טעמא דלא תקנו לז"ח לגבות אלא דבר הרריך לקרקע קצת וכן פירש רש"י (ב"מ טו:) שבח המגיע לכתפים שעומד בקרבו לקצור וזריך עדיין קצת לקרקע: *מירתיבי המקנא לארוסתו. כך ברייתא זו שנויה בתוספתא (פ"ה) המקנא לארוסתו יבם שלו אם משכנסה נסתרה או שותה או לא נוטלת כתובה הרובא שנשא עקרה או זקינה ויש לו אשה וזנים או שותה או לא נוטלת כתובה (מעוברת עגמו או מניקת עגמו או שותה או לא נוטלת כתובה) כהנת ליה וישראלית שנשאו לכהן לזי וישראל ממזרת לממזר נתינה לנתין ואשת גר לגר ועבד משוחרר והאיילונית או שותה או לא נוטלת כתובה רבי שמעון זן אלעזר אמר איילונית לא שותה ולא נוטלת כתובה שנא' ונקתה וזרעה זרע שראוי לזרע פרט לאילונית שאינה ראיה להזרע אבל המקנא לארוסתו ולשומרת יבמות שלו עד שלא כנסה נסתרה לא שותה ולא נוטלת כתובה הרובא (שנשא עקרה וזקינה ואין לו אשה וזנים לא שותה ולא נוטלת כתובה מעוברת חבירו לא שותה ולא נוטלת כתובה) רבי אליעזר אומר יכול הוא להפרישה ולהחזירה לאחר זמן: (שנשא

הוא לאו כגבוי דמי והוא לה היא תובעת כותבתה מספק דדילמא ונאי הלכך אינהו דנאי והוא ספק ואין ספק מוציא מידו דנאי ועליו להביא ראיה שלא יזנה ליה. מחלוקת בעקרה וקנה פ"ה מחלוקת בפליגי רבי אליעזר ואמר (ה) ראיה לקיימה היא דיכול לישא אשה אחרת אבל אילונית כי נמי ראיה לקיימה היא מיהו לא שתיא מהאי טעמה דראיהו להרין בעינן ועקרה ע"י מכה (ז)

(א) ז"ל ואמר דיכול לישא אשה אחרת כו' בעקרה וזקינה דליכא למימר אינה שומה אלא טעמא משום דלא חזיא לקיימה עלה פליגי ר"א ואמר ראיה לקיימה היא דיכול לישא אשה אחרת: (ב) חזקת מנא דבת הרין היא קודם לכן אבל איילונית מצטן אמה לקויה היא ולא חזיא

ארוסה פרק רביעי סוטה

כו.

עין משפט גר מצוה

כג א מיי פ"ה מהל
גירושין הלכה כה
מגן עשן נ טושיע אה"ע
קמ"ג י ע"א
כד ב מיי שם הלכה כה
טושיע שם סעיף יב:
כה ג מיי פ"ג מהל
טוטה הלכה י:
כו ד מיי שם הלכה ה:
כז ה מיי שם הלכה ו:
כח ו מיי שם הלכה י:
כט ז מיי שם הלכה ו:
ל ח מיי שם הלכה י
פ"ג שם הלכה כג
פ"ג שם הלכה ו:
לא ט מיי שם פ"ג הלכה
כא:

תוספות שאנין

ואילונית במע אמה
לקייה ולא חויה ליה:
ואשת ממזר לממזר כלומר
אשה הראויה לממזר
ונשאת לממזר וקניא לה
ונסתרה ליה אלונית או
שוהה או לא נוטלת כותבה
ומיירי בשרי של אשה
ובנים דומיא דקדקה
הקנה: ולא לייפוש
בפסולין פ"ה לא נעשה
שלוש בניהם לא יפרה ולא
ירבה הואיל וכל זרותיו
ממזרים: מ"ד והיא לא
נתפשה ב"י כלומר מהו
דמיא פרשה סוטה על
כרחק במשאת ישראל קיימא
מרבתיב והיא שפעה זו
היא דבי לא נתפשה אסורה
הא נתפשה ב"י ויהא ק"י
קרא דבתריה ועבר עליו
דח"כ דמספקא לן בהך אם
נטמאה אי לא [נטמאה]
שוהה אבל אשת כהן
דליתא בכלל והיא לא
נתפשה ליתא נמי בכלל
השקאה קמ"ד ל"ה.
במתונה דרך אברים שאין
מתוונה במעיס אלא
ראשה ושאר אברים כבדים
עליה מ"ד פ"ג.
אישך כ"י משמע דאישה
בר הכי הוא קא משמע לן
דלמי שקדמה שכיבתו
לבוטל הוא דאחא וסריס
בר הכי הוא ואני"ג דלאו
בר אירועי הוא ובסריס
חמה קאמר דמותר לקיימה
ולא בסריס אדם שאסור
לקיימה משום לא יבא
פצוע דכה ל"ה.

א) נראה ד"ל מ"ד הא לאו
זכות מלה לה וכו' ובלהן מיהא
למחר ועי' בש"ס.

[שנשא עקרה וזקנה וכו']. ומימה אמאי לא תנא איילונית
זהדי עקרה וזקנה: **א** ישא אדם מעוברת
חבירו. זירושלמי עליו הכתוב אומר (משלי כג) אל תשיג גבול עולם
וצדקה יתומים אל תבא וזמורים חכמים לרבי אלעזר שאם היו לו

זנים ואשה (ש) שהיא שומה או לא נוטלת
כתובה היו לו אשה וזניסן ומתו זין
קיניו למסירה כבר נראית לשמות:
מעוברת עצמו או שותה וכו'.

רש"י פי' ולא אמרינן
ללא קטליה לולד ומימה אמאי אית
לן למקטליה מה איכפת לן מנתין
עד שמלד הא תנן צפ"ק דערינן

(דף ו.) האשה היוצאה ליהרג אין
ממתינין לה עד שמלד והתם גזירת
הכתוב הוא ומתו גס שניהם לרבות
את הולד והתם משמע טעמא דרבי

קרא הא לא רבי קרא לא קטליניה
ליה משום דממונא דבעל הוא כדכתיב
(שמות כא) כאשר ישיט עליו בעל האשה
והכא הכי פירושא מעוברת עצמו

אע"ג דקניא לה כשהיא מעוברת שומה
לאחר שמלד ולא אמרינן כמו ג' אשה
מעוברת חבירו דאי קניא לה כשהיא
מעוברת וילדה ומת הולד או הפילה

אפ"ה אינה שומה ללאו בת קיניו
הימה דממעט לה כפסרי מני משטה
אשתו וכדאמרינן זירושלמי לא היו
לן אשה וזנים וכו' כבר [נראית]

שלא לשמות: **אמר** לו רבי
ישמעאל א"ב יסתרו ב"י עקרית
ויפקדו. מימה וכו' ישמעאל לימא ליה

לנפשיה יסתרו כל ילדות צענר וילדו
בריות וכו' הואיל ולא נסתרה הפסידה:
ואמרת ריבויא הוא. מימה
והא אפיקתיה לעיל

(דף כד.) לרבות הארוסה ושומרת
יסס לקיני: **לןן הואיל ונתפשה**
אסורה אימא לא תשתה בלא קמ"ג.

מימה לר"י אמאי לא פריך הכא ואימא
הכי כדפריך לעיל ונראה כל
היכא דקרא דמסיק אדעתיה מתוכו

למדנש הכי ומדרש לדרשא אחריתי
לא פריך ואימא ה"ג דקמ"ג דכך נימנ
למדנש למשה בנינו ולא צע"ג כגון

והיא נתפשה לאסור אשת כהן מבלעדי
אישך מי שקדמה שכיבת בעל אבל
לעיל בני ישראל משמע צדדיא למעוטי

גרים וכן בפרק שני דיבמות (דף כג.)
בגמרא דמי שיש לו אח מ"מ וזקק את
אשת אחיו הוא מהו דתימא לילף אחוה

אחוה מבני יעקב קמ"ל התם פריך
ואימא הכי נמי משום דאין גורה שזה
למחאה ונ"ק טעמא להויא מאוחה

סברא או קרא וכן לענין לירשו (סג):
וליעמא לו פשיטא אחיו הוא סד"ג
לא יעמא בעל צעמיו יש בעל שמתמא
יש שאינו מתמא הא כיצד מתמא

לאשתו כשרה ואינו מתמא לאשתו פסולה ה"ג קמ"ל ואימא הכי נמי דהא קרא ממעט פסולין והאי פסול הוא וכן צפ"ק דערינן (דף ו.)
גבי האשה שיוצאת ליהרג אין ממתינים לה עד שמלד פשיטא גופיה היא מהו דתימא (כ) כאשר ישיט עליו בעל האשה כתיב והאי ממונא
דבעל הוא קמ"ל ואימא ה"ג דמאי נפקא לן מהתם דממונא דבעל הוא אבל הכא כיון דאשמעינן דעיקר קרא לדרשא אחריתי מן לא סלקי
דעתא למעוטי מיניה מידי וכן פרי"י: **אשת** ברים. רש"י פי' בסריס חמה ולא בסריס אלס שאסור לקיימה ולא ידעינן מנלן דבסריס
אלס כגון ששמה כוס עיקרין דאסור לקיימה אי משום האי צריימא דמימי צפרק שני דיבמות (דף כ): וצפרק הערל (סג דף פט): פלוע
דכא וכרות שפכה סריס אלס והוקן וכו' עד אסור לקיימה הא קמני נמי זקן וכו' זקן אסור לקיים אלא על כרחיך אפלוע דכא וכרות
שפכה קאי כדקמני טעמא משום שנאמר לא יבא פלוע דכא וכרות שפכה אבל אסריס דקמני צריימא לא ידעינא מנליה דקאי נמי עלה:
אבל

א לא שופות. דכתיב"ז תחת אישה: **ו**לא יחזיר עולמים. קנסא קנסוסו
רזנן: **ל**כשיגיע זמנו. לאחר כ"ד חדש ללידת הולד: **ו**הרובא. בחור.
כמו ילד (בראשית כא) רביא: **מ**עוברת עלמו. שהיתה אשתו מעוברת וקניא
לה: **א**ו שופות. ולא אמרינן לא ליקטליה לולד: **א**שם ממוז לממוז.

כלומר אשה הראויה לממוז וינסת
לממוז וקניא לה ונסתרה: **א**ו שופה
וו. ולקמן פריך פשיטא: **א**נא
דאמרי כי האי סגא. דאית ליה
עקרה וזקנה שומות מלדא נקט אלא

איילונית ונסכי תלמודא מונקתה
ומרעה זרע ולא משום דאינה ראויה
לקיימה אלא כרבי אלעזר ס"ל דיכול
לישא אחרת ולפרות ולרבות ואפ"ה
איילונית לא: וזו. כל אשה נטועה

עקרה משום דלא נסתרה הפסידה:
לא יפוש פסולין. לא נעשה שלום
בניהם הולאי לא יפרה ולא ירצה
הואיל וכל דורותיו ממזיני: **ו**היא לא

נספשה כו'. כלומר מהו דתימא
פרשת סוטה על כרחק צאשת ישראל
קיימא מדכתיב והיא"ע מעוטא משמע
זו היא דכי לא נתפשה אסורה הא

נתפשה כו' ועלה קאי קרא דבמריה
ועבר עליו רוח וגו' דהיכא דמספקא
לן בהך אס נעמאה ואס לא נעמאה
שומה אבל אשת כהן דליתה בכלל

היא לא נתפשה ליתה נמי בכלל
השקאה קמ"ל: **נ**מסנוונה. לאחר
ששתה אינטריך לאשמעינן דמותרת

לבעלה דלא תימא זונה היא שהרי
צדקה המיס: **מ**סנוונה הא. דהאי
צדקה המיס חונה היא אלא שמה
לה זכות ואמאי מותרת לבעלה:

נמסנוונה דרך אברים. שאינה
מתנוונה במעיס וצירכים אלא ראשה
ושאר אצריה כצדיס עליה מהו
דמימא הא לאו זכות מלה לה אלס

כן הוה לה להמתנוונה דרך צדיקת
המיס אלא צאונס זימנה לפיכך
מתנוונה שלא כדרכה ולכהן מיהא

תיסקר: **מ**זלעדי אישך. משמע
דאישה בר הכי הוא: **ק**א משמע לן.
דלמיקדס שכיבת בעל לבעול הוא
לאתא וסריס בר שכיבה הוא ואף

על ג' דלאו בר זריעה הוא. (ו) ובסריס
חמה קאמר דמותר לקיימה ולא
בסריס אלס שאסור לקיימה משום
לא יבא פלוע דכא (דברים כג):
מהו

מותרת וזו הואיל ונתפשה אסורה אימא לא תשתה קא משמע לן:
ומותרת לבעלה: פשיטא אמר רב הונא במתנוונה מתנוונה הא בדקוה
מ"א ב"במתנוונה דרך אברים מהו דתימא הא זנווי זנאי והא דלא בדקוה
מ"א כי אורחיה משום דבאונס זנאי ולגבי כהן אסירא קא משמע לן:
אשת סריס שותה: פשיטא מהו דתימא מבלעדי אישך אמר רחמנא
והאי לאו בר הכי הוא קא משמע לן: על ידי כל עריות מקנין: פשיטא
מהו

א) יבמות לו. ב) [ומספקא
רש פ"ה ע"ש] ג) [שם
במספקא] ד) צרכות לא:
[שם מומלת הש"ס ועי'
מוס' לעיל ד"ה ור' יומתן
וכי ועי' תוס' מנחות פ'
ד"ה מלי האכל וכו' וי"ע].
ס) רש"י ל"מ"ג (1) [שייך לעי'
הקדמ. רש"י] 4) [במדרב
ה, ח] 5) [במדרב ה, ט] וי"ע
הטעם ברש"י דמשנה דלעיל
כד. ד"ה אשת קריס ועי'
רש"י 6) 7) כן נסתרה רש"י א'
אלס גרסת רש"י ד"ה א' עס
דיוור דלעיל, ס) עי'
זירושלמי דקאי אילוינית,
8) רש"י ט) ז"ל דהא.

תורה אור השלם

1. ואם לא נטמאה
האשה וטוהרה הוא
ונקתה וזקנה וכו'.
במדרב ה כח
2. דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם איש איש
בו תשטה אשתו ומקלה
בו מקלי: במדרב ה ב
3. וישבב איש אתה
שכבת זרע ונגעל מעיני
אישה ונסתרה והיא
לא נתמאה ועד אין בה ודוא
לא נתפשה:
במדרב ה יג

הגהות הב"ח

א) נמי משתמר פשיטא
כ"ל זכות ומינה ואילונית
ממק:

מוסף רש"י

מעוברת חבירו ומינקת
חבירו. אשה שמת בעלה
והיא מעוברת או מניקה
אסורה להשאט עד כ"ד
חדש, שכן מטיק יונק
(יבמות לו).